

Peter Belanský

**NEVYMYŠLENÉ
ŽIVOTY**

NEVYMYŠLENÉ ŽIVOTY

Peter Belanský

Psáno od 3. 10. 2024

Jmenuji se Petr Klíč. Krátce Petrklíč. Narodil jsem se dvacátého osmého října roku dva tisíce tři. S prvním milostným pokusem jsem počkal až do letoška. Ne, že bych to nezkusil už na základní a na střední škole, ale byly to pokusy nezralé a tudíž ty lásky netrvaly dlouho. Čekal jsem do roku dva tisíce dvacet čtyři, abych byl, jak řekl můj táta, moudrý a zralý.

„Nemůžeš uvěřit prvnímu klukovi, chlapče. Já jsem také neuvěřil první holce. Mimochodem, ta první byla pěkná husa a nebyla vůbec hezká. Víš, kdy jsem si vzal maminku? V šestadvaceti! Proti mně jsi ve výhodě. Jako gay, když se spleteš, prostě z toho vycouváš. Já, kdybych si vzal tu blbou a nehezkou a měl s ní děti, bych couval těžko. Od blbě ženské a tří blbých dětí neutečeš.“

Na gymnáziu jsem to zkusil poprvé opravdu vážně. Právě s Bořkem. Bylo to moc hezké a věřili jsme, že to vyjde. Jednou jsme se milovali u Bořka a jeho rodiče se vrátili dřív, než měli. Udělali šílený cirkus, běželi k nám domů, řvali na mámu, na tátu, celý dům slyšel, jaký jsem padouch a deviant. Táta dostal facku od Bořkovy mámy.

„Máte štěstí, paní Navrátilová, že já ženy nebiju. Protože byste už ležela na podlaze,“ řekl jí a odstrčil ji od sebe. „Kdybychom se normálně domluvili a našim dětem pomohli, místo křiku a scén, měly by to jednodušší. Vám zřejmě na vašem synovi nezáleží.“

„Záleží, pane Klíči. Proto jsem tady.“

„Tady jste, vážená, ale děláte to úplně špatně, protože jste blbá kráva. Třikrát blbá kráva. Raději už běžte.“

„Půjdu. Až se mi omluvíte. Podívejte se, kolik lidí slyšelo, jak mě urážíte a vyhrožujete mi.“

„Vidíte snad někoho, kdo by vám to dosvědčil? Já ne.“

„Váš miláček mi zašpinil pohovku. Nechtějte slyšet, čím.“

„Kupte si novou. Hlavně už vypadněte, nebo se opravdu neudržím.“

Bořek se potom šíleně styděl a dlouho se mi vyhýbal. Když jsme spolu začali konečně mluvit, měl už jiného kluka.

Naši to o mně vědí už dlouho. Tohle jsme vyřešili už v prváku na gymplu. Ani pro mého mladšího bratra to není problém.

„Dělej si co chceš, Péťo. Jako já.“ Neuchýlil se k hloupým radám, lomení rukama a projevům hluboké soustrasti. „Co bych ti radil, brácho. Jsi starší a kluci se určitě balí stejně, jako holky.“

Jako bratři se máme opravdu rádi a děláme spolu všechno, co spolu dělají jiní bratři. Sdílíme náš pokoj, půjčujeme si peníze, když mně, nebo jemu dojdou, koukáme spolu na televizi a voláme jeden druhého, když je tam něco naprosto úžasného, nebo když naši vedou minutu před koncem pět nula. Chodíme spolu na kola a na pivo, k vodě a vůbec. Je mezi námi jediný rozdíl. On chodí s Klárkou a já vyhlížím svého kluka. A brácha se samozřejmě nejmenuje Petr, ale Jirka. Narodil se velmi brzy po mně, takže si fakt rozumíme. On studuje Filozofickou fakultu a já První fakultu všeobecného lékařství UK. Snažíme se o co nejlepší prospěch, což se nám plus mínus drobné průšvihy daří. Maminka o nás říká, že jsme její kluci šikovní a miláckové největší a Šárka zase, že jsme krásní a pro filozofii a medicínu je nás škoda. Hezcí jsme určitě po mámě, protože ona by

mohla být modelkou. Kdyby neučila na gymplu. Táta by měl určitě také vysokou. Kdyby mamince neudělal mě a bráchu. Odešel ze školy, oženil se a už se do školy nevrátil. Říká, že jeho univerzitou je máma a největším štěstím brácha a já. Zcela jistě mu formální vzdělání nechybí, protože docela dobře podniká a je šťastný. Má rozumný přístup k životu a to vždycky učil i nás. Nedělá z ničeho vědu, ale na nic nekašle. Tvrdí, že v tom má být rovnováha a když není, je zle. Jistě má pravdu, protože se máme rádi, nehádáme se a neházíme po sobě talíře, nože a jiný nábytek. Máme kámoše ze školy a mně zůstalo pár lidí z předchozích vztahů. Přesněji tři. Tomáš, Bořek a Jiřin. Když se rozejdete v dobrém, můžete být kámoši a je to super. Víte o sobě všechno, nemusíte si hlídat každé slovo a nelezete si do zelí, protože už máte někoho jiného. Jdu s nimi do kina a nikdo mě neosahává a nesnaží se dát mi pusy, když je tma. U vody mě nikdo nepřemlouvá, abych si sundal plavky. Jsme prostě v pohodě. Člověk zmoudří, i když nechce, pokud není úplný vůl.

Hledám první opravdovou a tu největší lásku. Chci to stihnout ještě na vysoké. Můžeme se poznávat, chodit spolu a potom to zkusit. A po škole začít žít ve dvou, jako partneři a mít všechny pokusy a omyly za sebou. Nerad bych s tím začínal ve čtyřiceti.

***

Podíval jsem se na jeho profil na Facebooku. Líbí se mi. Jmenuje se Jan Farský a studuje Fakultu informačních technologií ČVUT v Dejvicích. Ten obor má určitě budoucnost. Celkem otevřeně píše,

že je gay a hledá partnera. Fotografie. Hezký kluk. S maminkou, s tátou, se psem. A sám. Docela odvážné obrázky. Určitě sportuje. Vážně hezký Honza. Mužný, i chlapecký. Požádal jsem Honzu o přátelství. Žádost přijata. Za týden jsme jeli do Podbabby a do Šárky. Poslal mi pár svých aktů a napsal:

„Já vypadám takhle. A ty?“

Poslal jsem mu svoje fotografie.

„No tedy!“

No tedy líbilo, nebo nelíbilo?

„Že se ptáš!“

„Můžeme zítra zase do Šárky. Dopovíme si zbytek.“

Trochu jsme se schovali, aby nás nikdo neposlouchal. A dal mi první pusu. Dál jsme se nedostali. Přihlnala se bouřka. Letos je to tak pořád. Buď vedro na padnutí, nebo bouřka. To nejhorší jsme přečkali v domečku pro turisty. Potom jsme jeli k Honzovi.

„Naši mi do ničeho nemluví. I když jim to není jedno. Prý je to moje věc. Přiveď si, koho chceš. Ale nikdo u nás nesmí spát.“

Nezdržel jsem se dlouho. Povídali jsme si a políbili jsme se.

„Máš všechno mokré.“

„Můžeš mě zahřát, jestli chceš.“

„Potřebuješ se usušit. Ale naši přijdou a budou koukat, čím jsou ty věci na šňůře. Oni si pamatují, co nosím. Sundej to. Na chvilku.“

Byl jsem nahý, ale posunu od pusy někam dál to nepomohlo.

„Zamkneme se. Na pět minut.“

Zamkli jsme se a zhasli světlo. Byl jsem pořád nahý a Honza ne. Líbal mě a byl vzrušený.

„Můžu tě...dozadu?“

„Ty se nesvlékneš?“

„Teď ne. Jde to i v kalhotách. Jdeme na to?“

Nestačil jsem říct ano, ani ne. Bylo to příjemné a velmi rychlé.

„Už!“

Ani já jsem nepotřeboval mnoho času. Honza polkl.

„Petrklíčku, měli jsme štěstí. Víš co? Půjďme ven. Už neprší. Půjčím ti něco suchého. Tvoje věci uschnou u mě a zítra ti je dám.“

Šli jsme ven.

„Kde máš psa?“

„Je venku s našimi. Nezlobíš se? Já jsem to prostě nevydržel.“

„To je v pořádku. Musíme přece začít.“

„Vletěl jsem do tebe po hlavě.“

„A bylo to hezké. Kdybys přemýšlel, jestli ano, nebo ne, nestihli bychom ani pusu.“

„Já bych tě chtěl pořad. Víš, každý den. Snídali bychom spolu, po škole bychom někam šli a spali bychom zase spolu. Naši jsou problém.“

„Zítra už bude hezky.“

„Musíme něco vymyslet.“

„Vymyslíme. Až dostudujeme, budeme spolu pořad.“

„Až dostudujeme... A co pozítří a za měsíc? A v zimě?“

„Vždyť jsem říkal, že něco vymyslíme. A teď utíkej domů. Za chvíli bude zase pršet.“

„Počkej, Petře. Chvilku.“ Objal mě a běžel domů. Za pár minut lilo jako z konve.

Řekl jsem bráškovvi, že mám kluka a že máme problém.

„Vydrž. Až dostuduju, vezmu si Klárku a budeme bydlet spolu. U ní je to v pohodě. Budete mít s Honzou náš pokoj pro sebe. Zeptám se jí, jestli bychom nemohli bydlet spolu už teď. Třeba to vyjde.“

Nevyšlo to. Klárčina maminka souhlasila. Tatínek ne.

„Holka musí dostudovat. Ať se učí, vdá a potom nic proti tomu. Teď ne. Ještě ničím není a Jirka také ne. Udělají si dítě a bude po škole.“

Došlo mi, že budu muset opravdu něco vymyslet. Honza by mohl začít hledat někoho, kdo je schopný ten problém vyřešit. Každý den končil tím, že jsem nevymyslel nic a byl jsem stále neklidnější. Nešlo o teď. Teď je léto a v létě se schováme kamkoliv. Na podzim už to tak jednoduché nebude.

***

„Máš to místo?“

„Nemám, Honzo. Teď to nespěchá. Musím řešit i jiné věci. Ty nemáš nikoho, u koho by to šlo?“

„Ne. Možná v márnici v Hostivici. Kámošův fotřík je tam hrobařem. Ale jak znám kámoše, chtěl by se aspoň dívat. Jsou tam kamna na uhlí, museli bychom přikládat.“

„To je správně morbidní. My dva nazí na marách, na kabátě z oběšence, z police by na nás koukala lebka a oknem ten tvůj kámoš.“

Někdy jsme šli na Letnou, někdy do Šárky a jednou jsme jeli až na Vyšehrad. Občas jsme to riskli a schovali jsme se v některém parku

v centru. Byla to drzost, od lidí na zastávce tramvaje nás dělily dva metry a slyšeli jsme, co si povídají. Jako včera. Byli jsme skoro ve finále a přišel se k nám vyčurat trochu tlustší, ale hezký třicátník. Bez problému dokončil to, kvůli čemu sem přišel a potom začal šaškovat. Tahal se za penis, dělal nemravné posunky, nakonec šel až k nám a plácl Honzu po zadku. Obřadně si zapnul kalhoty, uklonil se a ještě jednou se opravdu hezky usmál. V naprosté pohodě, jako by nás v tom křoví vůbec neviděl, se vrátil na zastávku a počkal si na tramvaj. Myslím, že nám dokonce zamával. Honza byl na mrtvici a chvíli trvalo, než se duchem i tělem vrátil k našemu milostnému aktu.

„Tak to ne, Petrklíčku. Plácl mě! On mě plácl po prdeli!“

„No bóže, vždyť byl docela zábavný. A hezký. Mohl začít řvát, mohl zavolat policajty a už bychom jeli. Místo toho nás bavil. A jsem si jistý, že nám to šukání přál. Naprosto úžasný člověk!“

„Ty jsi také úžasný. Kdyby ty policajty zavolal...“

„Nezavolal, miláčku můj sladký cukrkandlový. Nemalej čerta přes hrách na stěně. A řekni po pravdě, nebylo to vzrušující? Mohli jsme si na ty lidi na zastávce sáhnout a věděli prd. Kdybych hodně natáhl ruku, mohl bych jim ukrást šrajtofli. Nebo brejle z nosu. Mně to docela rajcuje, když vím, že můžu být odhalen, vykřičen a štván ulicí.“

„Mně ani trochu, Petrklíčku. Ty bláho, taková ostuda! Mamču by mohli rovnou zasypat.“

Jednou mi ve fitku padl do náruče úplně nahý chlap. Moc hezký chlap. Šel z šatny do sprchy a já opačně. Na podlaze byla voda. Uklouzl, padal a já jsem jej chytil. Napřed se zlobil, ale pak se usmál a

řekl: „Petrklíčku, tys mi zachránil život! A koule!“ A dal mi pus. Totální heterák! Řekl jsem tu příhodu Honzínovi.

„Heterák. Ale to jste spolu nešukali a nečuměl na vás dav.“

„Nešukali, ale viděli nás ostatní a mě to tehdy strašně vzrušilo. To, že nás vidí. Postavil se mi tak, že zvedl i toho zachráněného siláka. A i tu erekci všichni viděli.“

„Tak jsi exhibicionista. No fuj.“

„Jaké fuj, vždyť jsi toho nenechal. Ten pán odjel a ty jsi se v pohodě udělal. Byl to totálně úžasný zážitek. Kolika lidem se to poštěstí?“

„Totálně úžasný zážitek.“

„A dobře skončil.“

„Dobře to skončí, až se budeme mít kde milovat.“

Léto uzavřel velký zlom na konci září. Hodně se ochladilo a přšlo dva týdny.

„Budeme to dělat venku a oblečení. Ať nám všichni políbí.“ Honza rezignovaně zdvihl ramena a rozhodil ruce. „Zastrčíme, vytřese, vytáhneme, utřeme a domů. Život je boj.“

Nakonec to tak šílené nebylo. Ani v zimě. U nás a u Honzy jsme to dělali v teple, venku, někde v závětrí, vlastně také. Zvykli jsme si. Ze zimy do tepla a kafe a horký čaj s trochou rumu a jak bylo dobře! Pustili jsme si film, pili ten čaj s rumem a za celou zimu jsme nedostali ani rýmu. Nebo jsme si četli knížku. Nahlas, každý pár stránek. Bylo nám krásně a milovali jsme se čím dál víc. Zjistili jsme, že láska toho nepotřebuje tolik, kolik jsme si mysleli. A na konci března už to byla pohoda. V květnu kraťasy a tričko a rok strádání a improvizací byl za námi. Jednou se tomu budeme řehtat a bude nám to chybět. Budeme

v teple, tlustí, staří a líní se milovat. Jednou. Já věřím, že ne. Že si to občas rozdáme venku i v únoru a v padesáti. Abychom nebyli tlustí a líní se milovat. Akorát u toho s námi bude jiný pes. Hero už je starý.

Brácha byl s Klárkou u ní, měli jsme s Honzou zhruba šest hodin. Kdyby to bylo víc, už bych asi nechodil, protože ze mne těch šest hodin prostě neslezl. Bylo mi jako markytánce, na které se mezi bitvou a bitvou vystřídal pluk Valdštejnových kyrysníků.

„Ještě jednou ty mně do pusy a potom tě budu léčit. Chceš víno, nebo ohnivou vodu?“

„Ohnivou vodu.“

Ležel jsem na břicho a Honzín mě masíroval. Vzal si na mě konopný olej, ten drahý, co se přidává třeba do salátů.

„Ty jsi se to učil?“

„Jo. Jsem certifikovaný masér, Petrklíčku.“

„Proto ti to tak jde. Prostě to umíš.“

„Neumím, ale jde mi to. Naučil mě to můj ex. On nebyl masér, ale kouzelník. Uzdravil každého, na koho sáhl. Dokonce i mého velmi rezervovaného otce. Tím si získal jeho sympatie. Dokonce souhlas otce s tím, že se k nám nastěhuje.“

„A proč jste se rozešli?“

„My jsme se nerozešli, to on se rozešel. Přivedl si domů kluka, prý na masáž. Masáž skončila pohlavním zneužitím. Ten kluk byl moc mladý. Můj ex šel sedět a ještě sedí. Táta mi dal pár po hubě a zatvrdil se. Proto u nás nesmíš spát.“

„Mrzí tě to moc?“

„Už ne. Představ si, nedávno o něm byl článek v novinách. On tam všechny masíruje a všem to prý moc pomáhá. Napravil záda i vězeňskému kaplanovi a manželce ředitele věznice. Prý už si tam našel trvalého partnera a vydělal na auto.“

„Takže nakonec udělal štěstí.“

„Asi jo. Po tom článku mu píšou starší gayové a chtějí, až se dostane ven, aby je masíroval a léčil. On bude moci rovnou začít a nebude shánět klienty, rozumíš. A nebudou řešit, že seděl, protože to vědí. Když jej pustí v deset dopoledne, po obědě už bude masírovat a do večera se nezastaví.“

„No vidíš, pak že je nějaká spravedlnost. Ten systém, který jej měl potrestat, mu vlastně pomohl. Hodně pomohl. A ten kluk?“

„Ten dostal flastr. Zneužil ještě mladšího kámoše, než byl sám.“

Přišel brácha. Poklábosili jsme a Honza jel domů. Voněl jsem konopným olejem a vyprávěl jsem bráchovi, proč.

„Vy jste asi pěkný párek, Petrklíčku. Ale já jsem Klárku také docela utahal. Máme to prostě v rodině. Nepůjdeme ještě na jedno?“

Šli jsme na jedno, takže každý na tři a bylo to přesně tolik, aby se nám dobře spalo. Po vysokém fyzickém nasazení byla hydratace a obnova sil naprosto nezbytná.

Přišla mi zpráva a byl to Honzův otec.

„Můžete-li, potřebuji s vámi něco projednat. Předběžně bez Jana. Zítra v sedm večer u nás.“

Zítra jsem dorazil na minutu přesně. Dostal jsem kávu a byla moc dobrá.

„Smetanu?“

„S dovolením.“ A káva byla ještě lepší.

„Já chci mluvit s vámi bez Jana, protože to bude o vás a ne o něm. Zřejmě víte, jak neslavně skončil jeho předchozí vztah.“

„Vím.“

„Chápete tedy jistě i můj tvrdý postoj.“

„Jistě.“

„Jestli to s Janem myslíte vážně, nastěhujte se. Ne prosím, neděkujte. Prostě se nastěhujte. Víte, je to složité, když máme jen jediné dítě. Chceme pro ně to nejlepší. My jsme to prohodili s manželkou a dospěli jsme k tomu, že to nejlepší jste vy. Lékař je velmi solidní profese a spojuje se s jistými morálně volnými vlastnostmi, které jsou sympatické a žádoucí. Ale jistě nejen proto jste vy tím nejlepším. Honza je s vámi šťastný a díky tomu si vyřešil několik vleklých problémů. Není tedy na co čekat.“

„Jsem vám velmi vděčný.“

„Zítřka opět v sedm večer a už nebudeme tak oficiální. A budeme všichni čtyři.“

Radost, obrovská radost mě vynesla vysoko nad všechny problémy, které ještě včera stály před námi. Budeme spolu bydlet. Budeme spolu žít. To nejdůležitější bude vyřešeno. A nepřesvědčili jsme Honzovy rodiče křikem a vzdorem, ale láskou. Láskou!

„Ty jsi nám uzdravil syna, chlapče. Budeš jistě dobrým doktorem. Honza byl nemocný. Neměl cíl, neměl radost, ani humor. Buď tady doma, Petře.“

My jsme mluvili a Honzín mlčel. Pořád ještě nevěřil, že je to pravda. Potřeboval čas a být se mnou. Potřeboval mě mít blízko sebe nejvíc, jak je to možné.

„Fantastické, miláčku! Nemusíme nikam a můžeme kamkoliv. Nemusíme hlásit odchod, ani příchod. Můžeme se milovat pořád, pořád, pořád.“

„S tím bych pár dní počkal. Kvůli mně, jak jistě tušíš, ale i kvůli vašim. Mají na soukromí a klid stejný nárok, jako my.“

„Budu hodný, něžný a opatrný. Naši neuslyší ani to, jak ti rozepínám košili.“

Nikdo nás neslyšel. Ani Hero. Spal na podlaze vedle naší postele a nevzbudil se. Přinesli jsme si do pokoje víno, perlivou vodu, kávu a obložené chleby. Honza si lehl na záda a roztáhl nohy. Lehl jsem si na záda mezi jeho hladká a pevná stehna. Když jsem chtěl, položil jsem mu hlavu na prsa a když jsem se chtěl napít, zvedl jsem hlavu a ramena. Nemilovali jsme se. Honza mě nedobýval a já jsem nechtěl být dobýván. Slavili jsme svátek sblížení tiše a v krásné souhře. Věděl jsem, co chce a on věděl, kam má položit ruku.

***

Honza ví vždycky, kam položit ruku a kdy mě pustit k sobě co nejbliž. I já jsem v tom každý den lepší. Honza ví proto, že studuje ty informační technologie. On věci promýšlí a zkouší je dělat stále lépe. Ví, kde najde informace, které potřebuje. Já vím proto, že studuji medicínu a je mi jasné, jak co v těle funguje. Jak můj mozek

spolupracuje s mým penisem, jak využívá hormony, jak mě otevírá, nebo zavírá. Nepřemýšlím o tom, když se milujeme. Vždycky před tím, nebo potom. Při milování spíš mozek vypínám. Ať je to jednoduché, čitelné a jasné. Honza říká transparentní. Tělo se učí od narození. A mozek se učí s ním. Dospělost to všechno zasadí do sebe, aby to správně fungovalo a přidá lásku. Protože bez ní se to časem zase změní v chaos a chaos je svině.

Ten fakt, že jsme spolu, jsme museli vstřebat každý sám a potom spolu. Náš táta mi řekl, že si to štěstí musíme správně osedlat. Ten výraz se mi líbí. Správně osedlat. Osedlej si správně své štěstí.

Byli jsme si zaběhat. V lese to bylo tragické. Poslední bouřky polámaly vzrostlé stromy jako sirky a některé vyrvaly z kořenů. Klouzalo to a bláto nám stříkalo na záda a do obličeje. Přeskakovat, nebo obcházet vývraty bylo nemožné.

„Kašleme na to, Petrklíčku. Schováme se v domečku u křížku.“

Na lavičce z kulatiny jsem se posadil na Honzu. Vzepřel se na rukou. Vzepřel jsem se na rukou. Potom jsem se posadil tváří k němu. Pár kapek dolétlo až na kulatinu za ním.

„Pojďme domů. Tady se nám klidně může něco stát. Možná jsme volové, protože je zákaz.“

„Určitě je zákaz, Honzíne. Aby nebyl, při takové kalamitě.“

Nikdo nás nenačapal a nespadol na nás žádný strom. A nedostali jsme pokutu, i když jsme si ji zasloužili.

„Doma ani slovo, Petrklíčku. Táta by nám nafackoval. Věci usušíme u sebe. On by se strašlivě zlobil, kdyby viděl, jak jsme hloupí.“